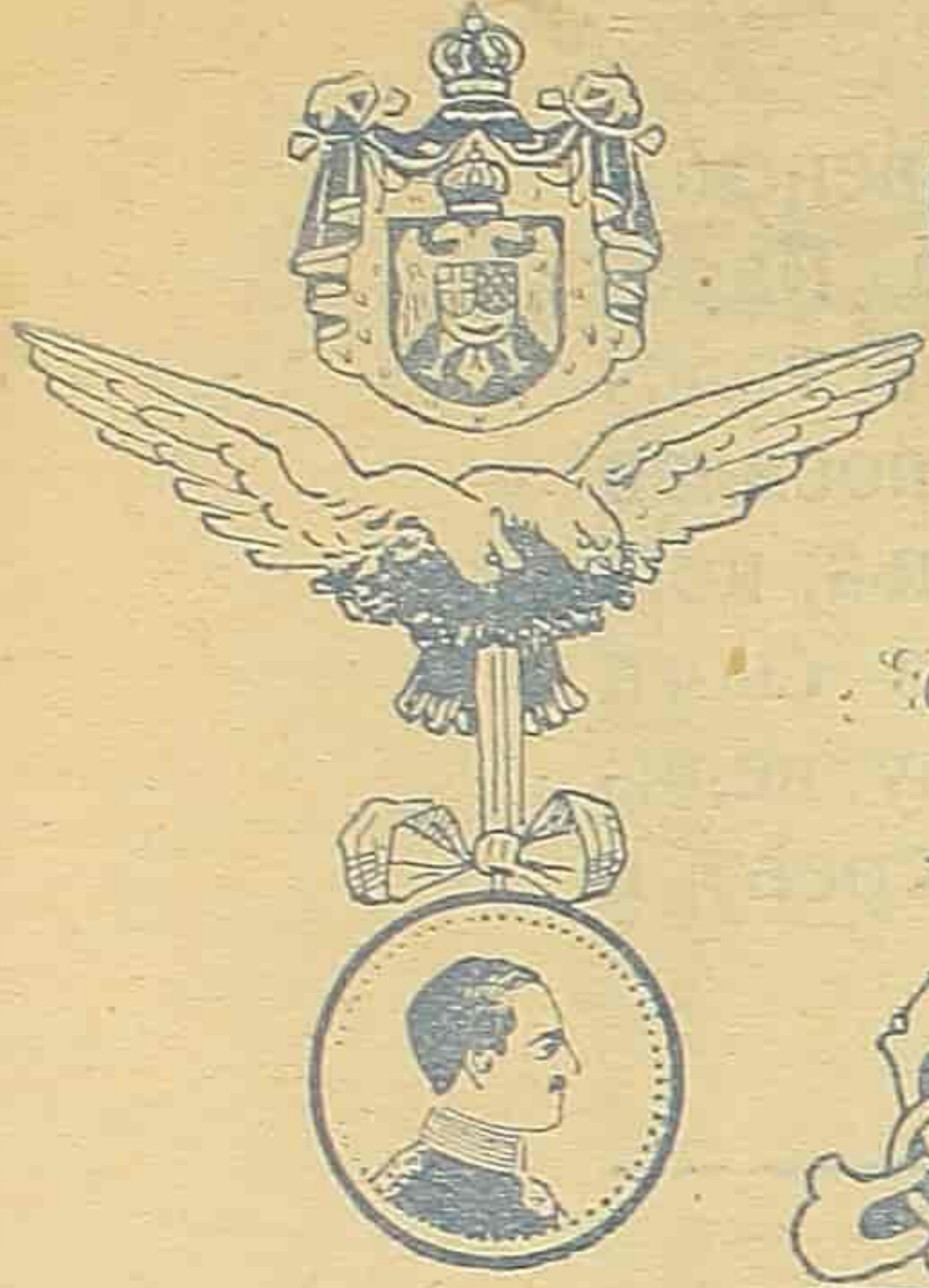
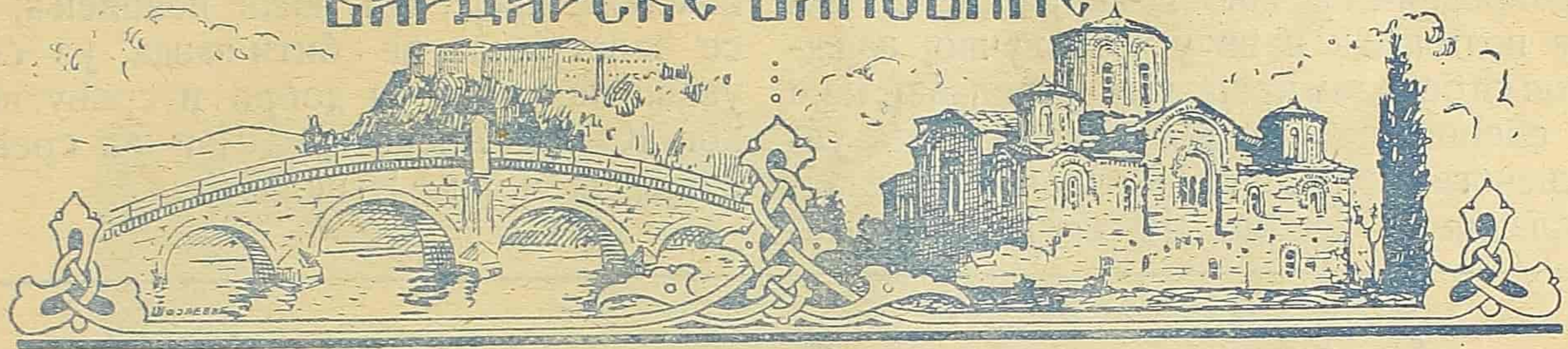

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ

ВАРДЯРСКЕ БАНОВИНЕ

28. ЈУНА 1930. ГОД.
СУБОТА

БРОЈ 2 ДИНАРА

ГОДИНА I. Број 13
СКОПЉЕ

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ излазе један пут недељно. Годишња претплата је 80, а за иностранство 140 динара. Огласи се примају по утврђеној тарифи. Рукописи, огласи и претплата се шаљу на адресу Банске Управе за Уредништво Службеног Листа.

Видовданске свечаности

Данас је Видовдан, празник народног прегнућа, искушења и великих жртава; дан посвећен успомени свих родољуба, који жртвоваше себе и своје животе на светилишту српске и југословенске Отаџбине. Ово је датум који столећима оживотворава косовску епопеју будући код свих народних слојева љубав према домовини, веру у васкрс правде, наду у срећне дане, дан нашег националног поноса. Косово је постало у свести нашег народа не символ пораза, већ празник народног отпора, поноса, пожртвовања и освете над непријатељима. Косовска трагедија формирала је вековима нове генерације, које су у гигантском напону непојамног гнева образовале нове генерације, створиле нове карактере и припремили челичне јунаке који ће бити достојни следбеници великих претходника за дела, која ће извршити препород и нације и друштва. И наш војник, који је пошао у свети рат за ослобођење, знао је да је пошао у смрт кроз коју долази победа и слава. Велико народно искушење, које је настало у светском окршају, није саломило ни дух ни веру потомака Цара Душана, Цара Лазара и Великог Карађорђа, на против, косовска трагедија храбрила је, давала снаге и енергију онима, који су на својим плећима носили идеју Отаџбине и ето, то је улевало титанску моћ пониженима да сру-

ше обесне завојеваче и да прокламује Васкрс Велике Југославије.

Видовдан је, после свих прегнућа, пораза и сјајних победа, постао празник који је посвећен успомени на стотине хиљаде великана, који својим костима положише основе данашњој моћној Југославији. То је празник, посвећен молитви за оне, који пролише своју драгоцену крв на тлу измученог Југословенства да би подигли највећи споменик нашем националном прегнућу, пожртвовању и слободи. Уз то Видовдан је постао и празник националног витештва, дан када се манифестује наша физичка и интелектуална снага наша моћ, наша вера у сјајну будућност наше нације. То је празник над празницима, јер се тада, у молитвама за покој палих јунака, заветујемо да ћемо истом љубављу, пожртвованим и исполинским жртвама чувати ове велике тековине. Почетком овога месеца почела је у нашој престоници, ревија наше нове генерације, нашег соколског нараштаја; смотра нашег физичког, интелектуалног и националног подмлатка, који се збија у густе редове да би био спреман за велика дела која од нас захтева ново доба, нова историја.

Београд је поносан, јер је сведок ретких свечаности, у којима се огледа снага, љубав, полет нове генерације, која се заве-

тује да чува и брани тековине својих предака. И наша Бановина, наш класични Југ, дрхти од узбуђена при помисли да ће бити достојно претстављен на тим изванредним свечаностима, јер ће се његов подмладак наћи у неразлучној заједници са осталим крајевима Југославије који су срећни што ће поздравити свога узвишенога ослободиоца првог Краља Југославије, а њихова је срећа у толико

већа, што је на челу Југословенског Сокола праунук Великог Војводе Карађорђа, Његово Височанство Престолонаследник Петар, наша узданица, носилац соколске идеје, вођ новог поколења, које се заветује да ће бити вазда уз свога узвишеног вође за добро и срећу великог Краља Александра I и за срећу и напредак моћне Југославије.

Са вардарским полубатаљоном код Смедерева на Митров Дан 1914. год

На Митров дан 1914. године ситуација на Српско-Аустро-угарском фронту у главном бејаше:

„Непријатељ у енергичном наступању са запада од р. Дрине на исток, срцу Србија, са циљем уништења непобедиме Краљ. Српске Војске.

Наша војска стопу по стопу дивне и драге јој Отаџбине упорно брани, вребајући погодан моменат да непријатељску војску уништи.

Дунавски фронт до овога дана био је миран и пасиван за обе војске, јер су снаге и средства обеју војска биле ангажоване на главном бојишту. Али на овај дан почев од један час настаде код Смедерева живост.

Од тог момента непријатељ отпоче припрему за прелаз р. Дунава код Смедерева, у јачини једне пешадијске бригаде, са циљем, олакшања рада својој војсци на главном бојишту, а наш I. батаљон III. позива Н. В. отпоче давати непријатељу одбрану са циљем, онемогућења непријатељу извршење горњег циља.

Непријатељ је благодарећи својој бројној моралној и материјалној надмоћности успео, форсирати реку Дунав код Смедерева, принудити храбри батаљон на повлачење, заробити једну дебанжову батерију и заузети најужи тактички мостобран.

Батаљон Вардарски у овом времену био је код с. Петке (североисточно од Пожаревца) у одсечној резерви. Грокот пушака, митраљеза и урлик топова допирао је до нашег батаљонског бивака. Објављивао Вардарцима озбиљну ситуацију код Смедерева; изазивао код њих жалост што и они нису тамо и наду, да ће ускоро и они поћи тамо, где дужност и част налажу војнику, да докаже своју оданост, способност и вернос Краљу и Отаџбини“.

Жељени час дође. Око 8 часова командант батаљона мајор Јован Наумовић позва себи командире Н. и М. чете Вардарског батаљона и нареди им: да се чете одмах спреме и под његовом командом пођу у Смедерево. Наређење би брзо и весело извршено. Вардарски полубатаљон пође тада поносан Смедереву да

покаже Шваби, шта су, какви су и који су Вардарци.

На маршу песма и готово трчање. Старешински кадар и људство чило, весело, одушевљено и готово увек са јуначким осмехом да да живот за свога Краља и Отаџбину.

Грокот пушака, митраљеза и рика топова све се је више и више чула, а расположење и готовост старешина и људства све се је више и више код Вардараца развијала у колико се више и више полубатаљон приближавао месту части.

Око 11 часова полубатаљон уђе у сферу јаке артиљериске и даљне пешадиске ватре и постави се на Карађорђево Брдо у заклон — од ока и метка, да се одмори и добије наређење за даљи рад.

Командант полубатаљона оде да прими заповест, а старешине и људство уз пратњу непријатељских артиљериј. митраљеза отпева заклетву „у бој! у бој!“ од Зајца и посматраше лепу слику оданост и неустрашивост у служби за Краља и Отаџбину“. Командант одреда пуковник Светомир Матић, који је у ставу мирно а у сфери непријатељске артиљериске и пешадиске ватре издавао заповест мајору Владимиру Белићу и мајору Јовану Наумовићу.

По пријему наређења, наш командант мајор Јован Наумовић хладно и прописно поздравиле команданта одреда и упуте се командантским кораком полубатаљону, позва командире чета на погодно место за издавање заповести и изда следећу заповест:

„Као што видите непријатељ је прешао Дунав код Смедерева.

Појачања су нам обећана. Полубатаљон је добио наређење: да поседне и упорно брани положај Павлицу. Њ. В. Краљ поручио је да тек преко мртвих бранилаца Смедерева непријатељ Смедеревом може овладати а наш Врховни Командант Њ. Кр. В. Престолонаследник Александар се нада, да непријатељ од Вардараца Смедерево несме и неможе заузети.

Њ. Краљ. Вис. Престолонаследник Петар
(по живописном оригиналу Народнога Дела)

НАРЕЂУЈЕМ:

Н. чета без једног вода поседа, утврђује и најупорније брани положај Павлицу од крушкастог дрвета до виноградарева кућице (показа на терену).

М. чета без једног вода поседа, утврђује и најупорније брани положај Павлицу од виноградарева кућице до пласта сена (показа на терену).

Полубатаљонска резерва пола чете на јужној падини Павлице.

На извршење“.

Повратак командира чета, четама, дочекан је у ставу „мирно“ а на препланулом лицу старшина и војника могла се прочитати срећа што им се поверава служба, достојна њих, а коју ће под гаранцијом бити или не, извршити. Командири чета четама заповест поновише, а при спомену Њ. В. Краља и Њ. К. В. Престолонаследника громогласно Живео! Живео! Живео! био је одговор, заклетва и решење, погинути или непријатеља победити. Све је мирисало на скору кратку брзу, отмену ритерску смрт или победу.

По издатој заповести, командири чета чете колоном по један са максималним искоришћењем терена (земљишта) у смислу заклона од непријатељског ока и метка поведоше до близу

Павлице, а потом, воде најзгоднијим правцем упутише да поседну, утврде и бране положај до победе или смрти.

Поседање се изврши у тишини и готово неприметно од стране непријатеља.

Кад је додељени положај био поседнут командир Н. чете видео је следећу ситуацију: Испред положаја 1—300 метара непријатељски густ стрелачки строј јачине 2 батаљона, иза овога једноврсни стројеви резерве у више реди ешалонираних а према десном крилу и боку чете на 100—500 метара непријатељски стрелачки строј јачине до 2 чете. Артиљерија непријатељска у јачини једне хаубичке батерије од 6 топова кал. 150 мм. и две пољске батерије од по 6 топова кал. 80 мм. пласиране на оностраној обали р. Дунава врше припрему јуриша на Павлицу и тучење позадине.

Авијатика непријатељска у јачини једног апарата извиђа и митраљира све живо на нашој обали.

Ситуација тешка али и отмена. Како да се иста реши пита се и одлучује се командир Н. чете?

Решења има много, али сва, без једног резултирају морално, материјално, физички пораз, сигуран — раније или доцније.

(Свршиће се)

Тодор Томе — Зимсе Краље!

Мала кафаница „Жича“, тамо негде према Дунаву у Београду, сваке вечери се пуни „Чокалијама“ и „Рекалијама“ из разних крајева. У дну кафанице је познати сто, где често седе два пријатеља из времена када Србија не беше раширала још крила да би закрилила своје људе чак до Бевђелије. Црногорац Светозар и Мијак Ристе причаху своје доживљаје или величаху своја племена из којих су поникли, а остали слушаху, испијајући чоканчиће шљивовице. И тек што беше Светозар завршио своју причу о неком Дробњаку што се крви тамо негде по Пештеру, па озарен радошћу узвикну своме пријатељу:

— А ти? Чиме ћеш ми се данас похвалити, мој Ристе? Роб си био од Косова, па до данашњих дана, до скорога ослобођења.

Ристе намешташе цигару у цигаралук и нешто се смешкаше, гледајући на суседа Ивана, што седи као на жеравици. А затим тврдоглаво проговори:

— Није тако, де! Дужа је борба била, па се је и попуштали. Није ни Мијак тако лако постао роб.

— Испричај му о Тодору Полакраљу, Ристе ле, мајке ле, па да види, да чује и он, и Григорије, и други... повика немирни Иван.

Ристе обори главу, па повукавши дим из цигаре и путивши га из уста као да ће целу „Жичу“ њиме да испуни, започе:

— Пршти камен по Бистри од ударца полудивљег карамана, на коме је Тодор Томоски, препланута лица и ишарана црним тачкама од барута, што му их његово шејшајне утисну, кад год би својом ватром плануло и пустило пуцањ као топовски. Знојав и намргођен као облачина што прети громовима. Целе ноћи јури да би што пре стигао у Галичник. Беше отишао у Стамбол да као „царски човек“ затражи дозволу да сам казни Малесорце, што га осрамотише потеравши му две хиљаде оваца са бачила и убивши му из заседе сина Рафаила. Доби ферман од султана да му битолски валија и војску да, те да тако нападне Калис, Дарду и Реч. Али војсковођа, што по наредби валијиној са војском пође, показа се „муртат“, јер му тобож војска отказа послушност. Зато Тодор реши да сам изврши освету.

Када се у зору појави на Пешу и угледа свој Галичник, учини му се да ће пресвиснути. Јер дали ће га и сада Галичани послушати, као и досада. И шта ће бити од његова имена, од његове славе и главарске части ако се по Галичнику и по целој Реци почне говорити:

— Кад Тодор ништа не уради Арнаутима, шта остаје за нас?

— Удари силно свога карамана и као стрела улете у двориште своје камене куће. Сјаха, па као да паде у чардак, Спштени капци на

чардаку показују да је превелика жалост завладала у тој кући. Постоја мало Тодор у полумраку, па се спусти на шарену постељу, увек спремну на тезгаву ради одмарања. Притрча Тодорица и после неколико болних уздаха и крикова, пригушених и нечувених ни од кога, седоше једно крај друго да би се посаветовали.

— Дође! Стиже чак из Стамбола! А што учини? Отеше! Убише! Све ће отети!... беху речи Тодорице.

— Не све! Још је пуна планина. Имам још пет хиљада оваца! И синова имам још! Али зар мени да отму? Ма и једну овцу! И мени да убију сина?

— Црн нам је живот! Сваког дана црни петак! Туга, отмица, паљевине, убијање!

— Не кукај! Неће док сам ја жив! викну Тодор и крупна зрна од зноја извукоше се из сваке поре на лицу. Крв га обли као да ће прснути. Па устаде, зграби шејшане и поче са угла на чардаку да пуца и да уз сваки пуцањ подвикује:

— Еј, Чало бре! Тодор Томоски те зове.. И тако уз поједини пуцањ позва све своје верне Галичанце.

Што би људи по кућама у то време, навириваше кроз прозор, па брзо затим дохваташе пушку и здраве опанке, пуњаше торбу хлебом и с хлебом, па одлажаше кући главаревој. Зачас се у дворишту куће Тодора Томе скупиле чудновата војска од сељака, чулавих и по изгледу тромих, али бодрих и издржљивих. Тодор изиђе из куће у опреми скоро као и они. Само што му је шејшане много светлије, а пиштољи за појасом са сребрним дршкама.

Зовем вас, рече кратко, ради освете и одбране. Ако ово што самном урадише оставимо без казне и освете, све ће нас уништити. Ко не жели ди му деца постану просјаци и туђе слуге, или да му их пеку као јагањце, нека пође са мном. Ја имам ферман од цара. Војска изневери свога цара и не хтеде поћи. Немојте ме и ви изневерити! Па да се запамти све што ће се десити. И да се не понови! Пут нам је тежак и посао мучан. Идемо да казнимо Махмуда Даца!

Нико не одрече. Пођоше готов сви људи што се тога дана затекоше код својних кућа. Та чудна војска са Тодором на челу предани у густим шумама више Радомира под Корабом. Идуће ноћи пређоше Дрим код Спаса и преко Селишта упутише се у Малесију и Мат. Успут као да наилажаху на трагове куда су пљачкаши терали стоку. Да би заплашили мирне овчице, зликовци су черечили живе музнице и њиховом крвљу прсколи су стадо. Успут се виђаху разбацани комади већ трулог меса. Та крв, та парчад меса чинила се је овој чудноватој војсци као да су са њихових тела проливени и скидани. Жудња за осветом је расла. Око поноћи стигоше код растурених кула у Калису и Дарди. Задржаше се у шуми и послаше према кулама извиднице. Убрзо им ове

доставише да се стока налази код куле Махмуд Даца. Да је тога часа весеље код овога, јер ваљда још светкују срећно свршену пљачку.

Тодор убрзо распореди људе за напад. Требало је напасти изненада. Привући се или кришом. Лобити оне што чувају стоку, и то ножем, да не буде гласа. Затим стоку потерати натраг, а Тодор ће са већином људи запалити кулу. Нека гори заједно са људима.

Све се сврши за трен ока. Када кула букну и када затрешташе димљиве „треске“, већ је свитало. Али је стока већ била прешла Дрим. Тодор се повлачаше са својим људима, гонећи испред себе козе, магарце и другу арнаутску стоку.

Разви се и борба. Прикупише се и други Арнаути да бране. Али сви увидеше да је све свршено. И када противници стајаху далеко једни од других тако, да се још могаше слушати глас, један Арнаутин подвикну пискаво:

— А, ха, ха, ха-а-а) Кажу бар ко си, бре! Да ти знамо крв!

— Ја сам Тодор Томе и вратио сам вам крв, беше смеони одговор. Зачас се све утиша. Само са арнаутске стране зачу песма Чудновати је песник одмах опеваше и певаше:

Тодор Томе пола Краље Звмсе
Што ни уби Махмуд Даца
Махмуд Даца тој дебељко
Што ради то и нађе.
Тодор Тома, караманом
Сами ми оде, сам га уби;
Тодор Тома, Поља Краљу...

Чудновато одјекиваше ова песма по гудурима арбанашким, Заштадоше и људи Тодорови да је слушају и да је однесу у Галичник. И после... певала се је по целој Деборији, Кичевији и Вардарији, заврши Ристе.

— Ристе ле! Мајка ле! Чекај да те загрлим, да те пољубим. Ето овако:

Немирни Иван беше загрлио Ристу, а глас великог пољупца одјекну кроз кафану „Жичу“, тамо негде према Дунаву у Београду.

Ристе и Светозар стискаху једно другом руку ћутећи. Растајаху се да би се сутра у исти час нашли код „Жиче“ и наставили приче о својим мукама у прошлости...

Из збирке приповедака
„Наши главари“ Скопље
марта 1930 године

Томо Смиљанић-Брадин

ЈАВНА НАДМЕТАЊА

I

Оглас

Испорука дрва за Бановинску болницу у Велесу

У смислу Закона о Државном Рачуноводству, Управа Бановинске болнице у Велесу одржаће прву усмену лицитацију за испоруку 200 кубних метара дрва.

Лицитација ће се обавити на дан 25. јула

1930. год. у 11 часова пре подне, у канцеларији Управе болнице.

Кауција од 2000.— динара полаже се на каси Пореске Управе у Велесу најдаље до 25 јула 1930 год.

Услови и друга обавештења могу се видети у канцеларији болничкој за време радних часова.

Зз канцеларије Бановинске болнице у Велесу бр. 673 од 19. јуна 1930 године.

II.

Оглас

Управа Ниже Пољопривредне школе у Лесковцу, на дан 6 јула ове године одржаће јавну лицитацију у хотелу „Солун“ за набавку следећих артикала: млевене соли 250 кгр; пиринча 100 кгр; зејтина за јело 100 кгр; чаја 3 кгр. гриза 150 кгр.; макарона 100 кгр.; гаса (петролеума) 500 литара; сапуна за прање ђачког веша 150 кгр. и 150 м³ хрстових и букових дрва,

Услови се могу видети сваког радног дана пре и после подне у канцеларији ове Управе, као и на сам дан лицитације.

Позивају се заинтересовани да узму учешћа на лицитацији.

Из канцеларије Управе Пољопривредне Школе у Лесковцу Бр. 642.

III

Оглас

За наплату дуга од динара 6.432.50% урачунавши интерес и трошкове, колико је дужна Набављачка Задруга Држ. службеника у Дебру, фирма Антон Јеже, из Тржића — Словеније, по извршеној пресуди Окрајног Судишта у Тржићу С./102|29 Начелство среза Горњо дебарског на дан 29 јула 1930 године изложиће јавној продаји целокупну покретну имовину Набављачке Задруге у Дебру, у или пред хотелом „Кајмакчалана“ у Дебру, и то:

1) 636 комада сапуна разноврсних, процењено свега динара 1534.

2) Пудера, помаде, четкица за зубе, калодонт, руж за усне све у разним врстама — процењено динара 589.

3) Штофа, чаршава асталских, марамица, жемпера, ципела мушких, женских и дечијих и кошуља у вредности према процени 1559 дин.

4) Џакова, сандука, канта, астала и једне теразије са теговима у вредности према процени динара 587.

Целокупна имовина пописана процењена је 4.269 динара.

Лицитација почиње означеног дана тачно у 8 сати пре подне. — Позивају се интересанти означеног дана ради лицитације.

Из канцеларије Начелника Среза Горњо Дебарског 19.-VI 1930 бр. 63.29./30.

IV

Оглас

Суд општине Кочанске, среза Кочанског, држаће на дан 5. јула 1930. год. у канцеларији V. Техничког Одељења Краљевске Банске управе у Скопљу од 10—12 часова 1 оферталну лицитацију за извршење инсталације разводне електричне мреже у варошици Кочанима.

Предрачунска је сума 236.718,59.— динара, а кауција у динара 24.000.— за домаће, а дин. 48.000.— за стране држављане у готовом новцу или вредећим папирима по чл. 88. Закона о Државном рачуноводству полаже се у Техничком Одељењу Краљевске Банске Управе у Скопљу на дан лицитације најдаље до 10 час.

Понуде ће се примати само од оних надметача, који поред уверења о плаћеној порези за текуће тромесечје поднесу и уредно одобрење Господина Министра Грађевина као и уверење надлежне коморе, да могу учествовати на лицитацијама и о надметачкој способности за послове ове врсте.

Понуде морају бити снабдевене таксеном марком од 100 динара, у запечаћеном коферту са инцијалима предузимача — надметача поднете на дан лицитације најдаље до 11 часова.

Накнадне, телеграфске и неодређене понуде неће се примати.

Планови, предрачун и услови могу се видети у Техничком Одељењу Краљевске Банске Управе у Скопљу сваког радног дана од 8—12 и 16—18 часова.

Из канцеларије Суда Општине Кочанске срез Кочански бр. 5043. од 13. јуна 1930. год.

V.

Оглас

Дечји Дом у Битољу

На дан 16 17 и 18 јула ове године, одржаће се у својој канцеларији јавну усмену лицитацију за набавку животних намирница и других потреба за издржавање штићеница-а за време од 1 августа 1930 год. па до 31 јануара 1931 године, и то: хлеб, месо, маст, масло, сир, бакалук, пиљарлук, дрва за гориво, слама за сламарице и израду нових дечијих ципела.

На дан 16 лицитираће се хлеб, месо, маст и млеко.

На дан 17 лицитираће се бакалук, пиљарлук и слама.

На дан 18 лицитираће се дрва и ципеле. У случају да се не успе све на првој лицитацији одржаће се друга 4 и 5 августа, а да ни ова не успе одржаће се трећа 20 и 21 августа.

Услови се могу видети сваког радног дана за време канцеларијског рада.

Из канцеларије Дечијег Дома Бр. 521.

VI

Оглас

За наплауу 3984,25 динара колико има плаћати Исак Б. Русо из Битоља на име кривичних трошкова по пресуди Битољског првостепеног суда од 2 марта 1929 године бр. 3836 предстојништву градске полиције у Битољу на дан 23 јуна 1930 године пред или у кафани „Париз“ у Битољу изложиће продаји путем јавне лицитације ниже изложену покретност Исака Б. Русо и то:

1. два гвоздена кревета
2. два вунена ћилима-веленца
3. једна шив. ручна машина марке Мијабеле
4. један точак бициклет
5. четири вунена душека све у вредности по процени 2000 динара.

Позивају се заинтересована лица да горњег дана дођу у лититирају.

Из канцеларије предстојништва градске полиције у Битољу 3 јуна 1930 године бр. 8667.

VII

Оглас

На дан 25-ог јула 1930 године пред или у кафани Париз у Битољу, претстојништво градске полиције у Битољу изложиће продаји путем јавне лицитације ниже изложено непокретно имање стецног дужника Томића Косте из Битоља, а према наређењу битољског Првостепеног суда од 27 априла 1930 год. бр. 7852 и то:

1. Једну једносратну кућу од слабог материјала постојећу у улици Леринској бр. 44 у Битољу са подрумом а одељење у укупној површини са двориштем заједно 502 квадр. мет., а сама кућа у површини 78,75/100 квадратних метара која се мери и граничи и то:

Источно до имања Димовића Ђорђа и Речепа Ибраима 58,50/100;

Западно до имања Ташковића Атанаса 60,80/100 метара;

Северно до улице Солунске 9,80/100;

Јужно до улице Леринске 6,40/100.

2. Један двосратни дућан—магаза од тврдог материјала постојећа у улици Казанџиској бр. 16 у Битољу у укупној површини 25,56 м. а у границама и мерама и то;

Источно од вакуфског имања 4,30 метара, западно од имања Теокаревића Матеје 5,75 метара северно до улице Казанџиске 4,85 метара и јужно од вакуфског имања. Имање ово по процени вреди 68.500 динара.

На овом имању према извештају битољског првостепеног суда од 16 априла 1930 год. бр. 10079 сем овога пописа постоје још и следећи терети и то:

1. Илтабулација под Ино 215/28 год. пријављене 11 августа 1928 године за обезбеду 126 наполеона у звечећем злату главног дуга за рачун повериоца Марије жене Стерије Настовића из Битоља,

2. Прибелешка под Ино 64/29 год. прав-

дана-пријављена 1 марта 1929 године за обезбеду 23 наполеона у звечећем злату главног дуга, 55 динара таксе и трошкова за рачун повериоца Пашанковића Димитрија из Битоља.

3. Прибелешка под Ино 65/29 год. правдана-пријављена 4 марта 1929 године за обезбеду 3000 динара главног дуга, 305 динара таксе и 300 динара трошкова, за рачун повериоца Димитријевића Вељка из Битоља.

4. прибелешка под Ино. 66/29 год. неоправдана — пријављена 4. марта 1929 год. за обезбеду 12 наполеона у злату и 1200 динара главног дуга, 86 динара таксе и 200 динара трошкова за рачун повериоца Србиновића Димитрија из Битоља.

5. прибелешка Ино. 67 неоправдана — пријављена 4. маја 1929 год. за обезбеду 5000 динара главног дуга, 55 дин. таксе и 200 динара трошкова за рачун повериоца Француско-Српске Банке у Битољу.

6. прибелешка под Ино. 75/29 г. неоправдана пријављена 7. марта 1929 год. за обезбеду 1800 дин. главног дуга, 23 дин. таксе и 100 динара трошкова и

7. прибелешка под Ино. 76/29 оправдана пријављена 7. марта 1929 год. за обезбеду 28 наполеона у звечећем злату главног дуга 132 динара таксе и 250 динара трошкова за рачун повериоца Тасића Петра из Битоља.

Позивају се заинтересована лица да горњег дана дођу и лицитирају.

Из канцеларије претстојништва градске полиције у Битољу бр. 9790. од 3. јуна 1930 год.

VIII.

Оглас

Према наређењу Битољског Првостепеног Суда од 26 априла 1930 године Бр 8947. Предстојништво Градске Полиције у Битољу на дан 21 јула 1930 године пред или у кафани „Париз“ у Битољу изложиће продаји путем јавне лицитације разну покретност стецног масе Илића Русомира кројача из Битоља по списковима пописа Бр. 24777. 25922, 27654 и 27658/29 год. као: једне чезе са комплетним амовима, качкете, шајкаче, панталоне, чакшире, прслуке, капуте, штофове, огледала, шиваћу машину „Сингер“ и т. д.

Сва ова покретност по процени вреди 21.568 динара,

Позивају се заинтересовани да означеног дана дођу и лицитирају.

Из канцеларије Предстојништва Градске Полиције у Битољу 3 јуна 1930 године Број 11354.

IX

Конкурс

У Нудилску школу Главног одбора Црвеног крста примиће се 25 ученица.

Свако женско лице, које жели да ступи у ову школу, мора се пријавити молбом Обла-

сном одбору Црвеног крста у Скопљу до 1. јула 1930. год.

УСЛОВИ ЗА ПРИЈЕМ:

1. Да је свршила најмање 4 разреда гимназије или њој одговарајуће школе, што доказује оригиналним или од власти овереним сведочанством (препис);
2. Да је поданик Краљевине Југославије;
3. Да је телесно и душевно здрава, што се доказује лекарским уверењем;
4. Да није млађа од 17 ни старија од 25 година, што се доказује крштеницом;
5. Да је доброг владања, што се доказује уверењем општин. Суда;
5. Да има дозволу родитеља или старатеља, да се упише у ову школу;
7. Да пристаје на кућни ред и дисциплину ове школе; и
8. Да пристаје после успешно свршене школе, да служи најмање три године у установама Црвеног крста или државним и самоуправним, под условима који важе за чиновнике у тим установама.

У молби ће свака женска, која конку-

рише, навести кратко: где је учила школу, где је живела и живи, шта су јој родитеља, кога има од најближих сродника, шта је радила после свршених 4 разреда гимназије или њој одговарајуће школе.

Школа је потпун интернат, ученице имају и наставу и издржавање бесплатно.

Настава је теоријска у школи и практична у болницама и установама Хигијенског завода.

По успешно свршеној школи ученице имају права на ранг у служби, који даје успешно свршена средња школа (II категорија).

Првенство имају ученице са територије вардарске бановине.

Школа почиње 1. септембра.

По извршеном пријему, свака ученица известиће се када треба да дође и шта да понесе од ствари, а вратиће се документи онима, које не буду примљене.

Молбе за пријем упућивати Обласном одбору Црвеног крста у Скопљу.

Школа траје 3 године.

Из канцеларије Обласног одбора Црвеног крста — Скопље.

Француско Српска Банка у Београду и њене филијале ЛОМБАРДУЈЕ: ПО НАЈПОВОЉНИЈИМ УСЛОВИМА:

Доларске 7% облигације Државне
Хипотекарне Банке 1927. год.
(селигман 7%)

Доларске 7% и 8% обвезнице Државног
спољног Зајма од 1927. г.
(Блеров)

2 1/2% Обвезнице ратне штете као
и све остале облигације
Краљевине Југославије.